

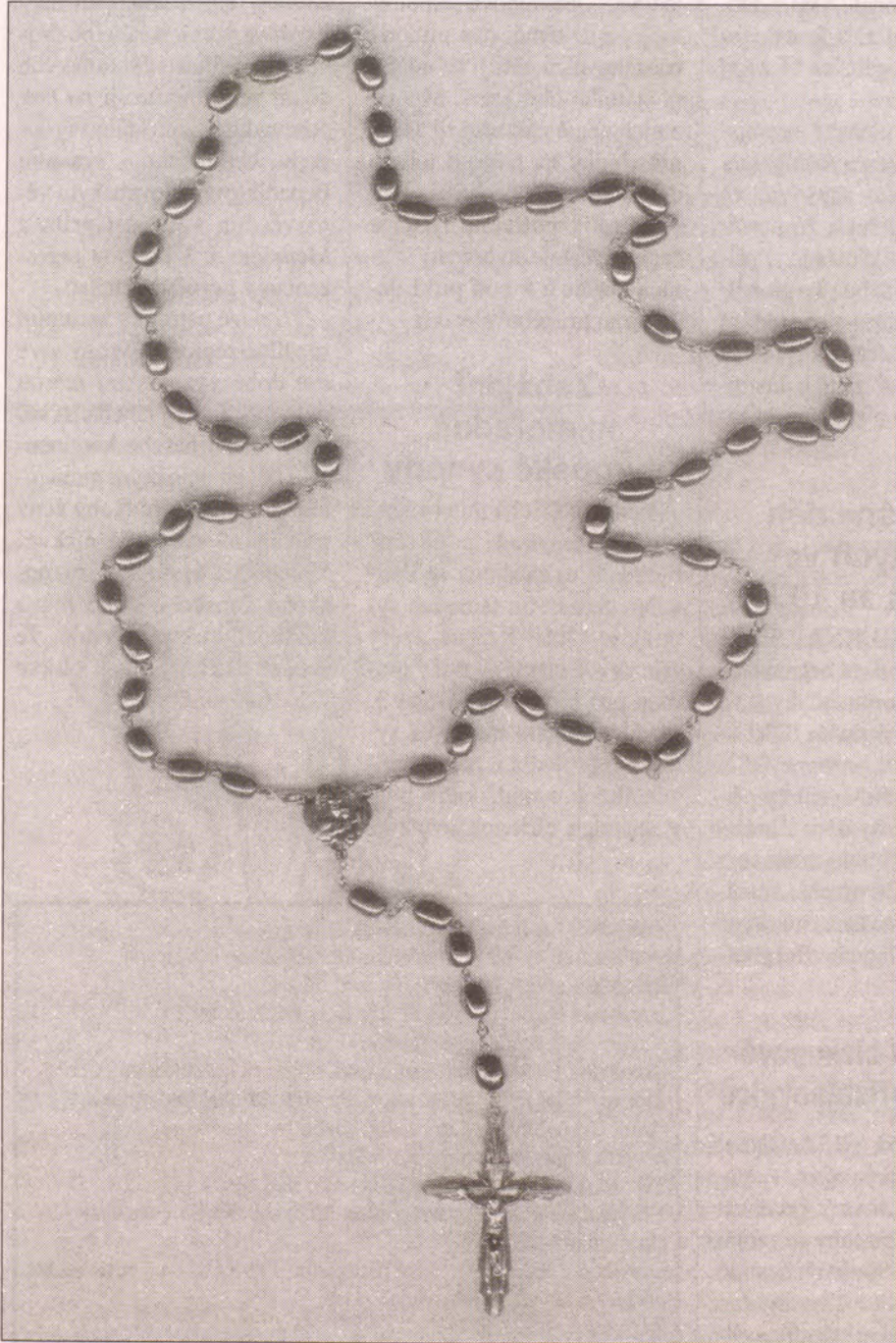
ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník IV / Číslo 10

říjen 1999

Cena 8 Kč

Z obsahu:

Celistvost a plody
STRANA 4

14 miliónů pro
litoměřický hospic
STRANA 6

Představujeme:
Papežské misijní dílo
STRANA 8

Síla naděje
STRANA 9

Trmické „Třídění“
STRANA 11

Jak se rodí Zdislava
(3. část)
STRANA 16

Kdo se modlí růženec, je blízko Duchu, z kterého tato stará modlitba žije, žije také z poznání tohoto Ducha — a to je víc, než jenom city našeho srdce. *(strana 3)*

Svatý Augustin na internetu

Würzburg (D)/KNA: Aktuální informace o nejnovějších výzkumech, které se týkají církevního otce Augustina (354–430), jsou v současné době k dispozici na internetu. Na internetové adrese www.augustinus.de se mohou zájemci informovat o příspěvcích (ročně až 300), které se zabývají osobou a spisy tohoto významného křesťanského autora. Zájemci najdou na uvedené internetové adrese také informace o více než 20 000 titulů literatury o Augustinovi s bibliografickými údaji.

Ekumenická charta

Curych (CH)/KAP: Evropské křesťanské církve předložily koncem srpna návrh společné „Ekumenické charty“, která stanovuje směrnice pro vztahy mezi evropskými církvemi. Cílem charty je stanovit normy pro praktické soužití církví. K aktuálním ekumenickým otázkám patří např. vztahy mezi majoritními a minoritními církvemi, proselytismus, odbourávání nepřátelských představ a snahy o usmíření.

Papež a umělci vyzývají k odpuštění dluhů

Castelgandolfo (I)/KNA: Odpuštění dluhů nejchudším zemím světa v jubilejním roce 2000 žádají společně papež Jan Pavel II. a některé hvězdy světové populární hudby. Umělce, mezi kterými byli například Bob Geldolf, Quincy Jones, Bono ze skupiny U2, Willy Colon a expert na hospodářské otázky Heffry Sachs, přijal ve středu 23. 9. Svátý otec na audienci ve svém letním sídle Castelgandolfo. Umělci se předtím zúčastnili v Římě mezinárodního setkání, které se otázkou odpuštění dluhů a so-

lidarity s chudými zeměmi zabývalo.

Setkání katolických vojáků

Vídeň (A/KAP): Pochopení identity katolického vojáka v roce 2000 bylo centrálním tématem generálního shromáždění mezinárodního vojenského apoštolátu (Apostolat Militaire International /AMI/), které se koncem září konalo za účasti 70 delegátů ze 14 zemí v Rakousku.

Emeritní vídeňský arcibiskup kardinál Franz König, který shromáždění navštívil, ve svém projevu řekl, že posláním vojáků — křesťanů je přispívat svou službou ke globálnímu mírovému uspořádání světa, založenému na svobodě a spravedlnosti, úctě k důstojnosti člověka a právům národů.

2 milióny dětí zabitých ve válkách za 10 let

Hamburg (D/KNA): Podle údajů humanitární organizace „Terre des hommes“ byly ve válkách za posledních 10 let — od schválení konvence OSN o právech dítěte — zabity přibližně 2 milióny dětí. Zhruba 6 miliónů dětí bylo zraněno a 10 miliónů dětí utrpělo válečné trauma, uvedla zástupkyně organizace Dagmar Berghofová.

Američtí biskupové k otázce přistěhovalců

Washington (USA/CNS): Američtí biskupové znovu obnovili svůj závazek pomáhat přistěhovalcům, aby se mohli stát občany Spojených států amerických. Dne 17. září, který je americkým státním svátkem občanství, vydala Americká biskupská konference (NCCB) dokument k tomuto tématu.

V dokumentu „Přijetí cizince: z imigranta občan“ nalé-

hají biskupové na americký kongres, aby uvolnil finanční prostředky ke snížení obrovského zástupu žadatelů o americké státní občanství.

Američtí biskupové prohlásují: „Spojené státy již získaly mnoho požehnaní skrze neustálý příliv nových lidí, kteří přinesli jak rozdílné kulturní, jazykové a náboženské obohacení, tak mnoho talentovaných jedinců“. Biskupové připomínají, že již téměř dva milióny přistěhovalců čekají na udělení státního občanství. Mnoho z nich nemá základní finanční prostředky na pokrytí tohoto dlouhodobého procesu. INS však tolik potřebné finance často investuje do ostrahy státních hranic a k boji proti ilegálnímu přistěholectví.

Zahájení mimořádné evropské synody

Vatikán: Druhá mimořádná biskupská synoda o Evropě byla 1. října zahájena ve Vatikánu. Stěžejním tématem synody je „Ježíš Kristus, který žije ve své církvi — nový pramen pro Evropu na prahu 3. tisíciletí“. Tato evropská synoda je poslední z řady kontinentálních synod, které byly v místních církvích jednotlivě

vých kontinentů přípravou na Velké jubileum roku 2000.

Tři ženy patronkami Evropy

Vatikán: Spolupatronkami Evropy prohlásil 1. 10. papež Jan Pavel II. tři svaté Evropanky: Brigitu Švédskou, Kateřinu Sienskou a Terezií Benediktu od Kříže (Editu Steynovou). Nové spolupatronky Evropy, dcery končícího druhého tisíciletí křesťanských dějin, se tak zařazují po bok dosavadním patronům evropského kontinentu — svatému Benediktovi a slovanským věrozvěstům svatým Cyrilu a Metodějovi, kteří jsou reprezentanty prvního tisíciletí.

Tři nové patronky zastupují rozdílné regiony Evropy a ve své době významnou měrou ovlivnily rozvoj nejen církve, ale i celého našeho kontinentu. Dalším důležitým momentem je zdůraznění úlohy ženy v chápání současné církve. Volbou tří zástupkyň evropského ženského nebe hlava katolické církve stvrzuje, že ženám patří v poslání církve nezastupitelné místo.

Zdislava — měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství
Římskokatolická farnost Janov nad Nisou,
Janov nad Nisou 41, 468 11, tel./fax. 0428/38 00 15
e-mail: michal.podzimek@telecom.cz
Biskupství LTM e-mail: biskupstvi_litomericke@unl.pvtnet.cz
Řídí redakční rada, šéfredaktor: P. Mgr. Michal Podzimek.
Grafická spolupráce Jan Hrubý, sazba Jan Macek
Jazyková úprava tohoto čísla: redakce
Tiskne: TISK a REKLAMA Jablonec nad Nisou
Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.
Distribuce: redakce — roční předplatné 125 Kč včetně poštovního, při hromadných objednávkách sleva
Registrace: MK ČR 7397
ISSN 1211-3042
Ročník IV., číslo 10
Datum vydání: 10. 10. 1999
Uzávěrka příštího čísla: 27. 10. 1999
Cena jednoho čísla: 8 Kč
Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p.
OZSeč v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v říjnu

Narozeniny

1. 10. František Segeřa — 69 let
7. 10. Jan Fexa — 55 let
9. 10. Bohuslav Bártek — 39 let
11. 10. Josef Šimon — 76 let
13. 10. Miroslav Brtva SJ — 71 let
14. 10. Pavel Jančík — 54 let
15. 10. Jaroslav Borucki MS — 31 let
16. 10. Jaroslav Lízner — 44 let
17. 10. Tomáš Kuba — 42 let

Výročí svěcení

1. 10. Jan Hrubý, jáhen — 8 let
7. 10. Vít Jůza — 4 roky
19. 10. Jiří Voleský — 8 let
21. 10. Pavel Tomáš Genrt OFM — 31 let
26. 10. Petr Kuba, jáhen — 3 roky
29. 10. Jaroslav Borucki MS — 5 let
29. 10. Jan Horníček, jáhen — 5 let

Modlitba růžence spočívá v tom, že se docela prostě zamýšlíme, že se ponořujeme celou svou bytostí do živé blízkosti našeho Pána a jeho Matky. Abychom byli v jejich blízkosti, k tomu nepotřebujeme nějakou slavnostní náladu, usilovné soustředovací cviky. Tajemství, jednotlivé obrazy desátků ponechávají dost

místa pro naše vlastní myšlenky i pro naši prázdnotu, pro naše srdce, které třeba právě v té chvíli nepocituje vůbec nic.

Kdo se modlí růžec, je blízko Duchu, z kterého tato stará modlitba žije, žije také z poznání tohoto Ducha — a to je víc, než jenom city našeho srdce.

Piontek

Nebeský počítač

Ve Starém zákoně byl přísný příkaz znázorňovat si Boha jakýmkoliv způsobem. Byl to rozumný příkaz a odůvodněný, protože Boha si nelze představit, natož znázornit, proto všechny takové pokusy skončí ve vytvoření jakýchsi model. Lidé se začnou klanět modlám, kterým začnou připisovat lidské vlastnosti a vlastnosti hmoty...

Jenže člověk něco viditelného přece jenom potřebuje.

Této potřebě vyšel Bůh vsťfíc lidem už ve Starém zákoně. Mohli si vybudovat nádherný chrám, ve kterém měli archu úmluvy se znázorněním cherubů, kteří se skláněli před Boží velebností. V tom chrámě přinášeli Bohu své oběti, tam se utíkali v dobách tísně k modlitbám, tam si četli Písmo svaté a proroky...

Ale Bůh vyšel lidem v jejich touze ještě víc vsťfíc. Sám se stal viditelným! Přijal na sebe lidské tělo a žil mezi námi stejným životem, jako ho žijeme my, jen hřích mu zůstal cizí.

Představte si, s jakou láskou si hraje malé dítě s panenkou. Kdepak s panenkou! Pro něj to není panenka. Dítě má ve své představivosti na svých rukou živou bytost. To je jeho dítě, kterému dá i jméno a o které se bude starat jako opravdická maminka o své kojenátko... A teď si představte, s jakou láskou si „pohrával“ Bůh s tou představou, že se sám stane takovou bytostí. Pro něho to nebyl žádný nízký tvor, on se nestyděl za to, že se sám tímto tvorem stane, že se také tak narodí a bude ve všem odkázán na svou Matku.

A víte, proč to udělal?

Protože se pro nás chtěl stát viditelným. On nechtěl zůstat Bohem uzavřeným někde v nebi, nepřístupným pro člověka. Chtěl být mezi námi, s námi se radovat, plakat, s námi trpět a umírat. A s námi chce také být jednou věčně, v nekonečné blaženosti. Zní to jako v pohádce, ale je to ta nejskutečnější zkušenost.

A my se nemusíme bát si svého Boha nyní znázorňovat, zpodobňovat. Pro nás už dnes neplatí ten starozákonní zákaz zviditelňovat si Boha, protože pro nás se sám Bůh stal viditelným, on sám chtěl, abychom ho chápali a viděli a mohli si ho představovat a zviditelňovat v těch nejrůznějších okolnostech jeho života. Představujeme si, jak žil na zemi mezi námi, jak a čemu učil, jak uzdravoval, jak odpouštěl hříchy a všechno ostatní, co vykonal, když žil na světě mezi námi.

A aby to „zviditelňování“ nezůstalo jen u vnějších věcí, u těch, které zhotovují sochaři, malíři a stavitelé, zařídil to Bůh tak, aby lidé měli po ruce ještě mnohem vznešenější zpřítomňování a představování si všech těch velkých událostí a okamžiků z Božího života. Dovolil své Matce a vyslyšel její prosby za to, aby lidé porozuměli všem nebeským vnuknutím, které jim vyprošovala a pomalu je připravovala až pro ten okamžik, kdy jim do rukou vložila ten nebeský computer. Každé jeho zrunko je taková úžasná paměť, ve které jsou zakódovány obrazy, výjevy těch největších událostí a tajemství ze života Boha na zemi a také ze života jeho Matky, která ho všude věrně doprovázela. Nic tam není vynecháno. Jsou tam všechny věci radostné stejně jako bolestné. Prožívají se tam chvíle hořkosti stejně jako chvíle nebeské slávy, jsou tam obrazy lidské prostoty a chudoby stejně jako obrazy božské krásy a velebnosti — jedním slovem: je to ta nejuchvatnější přehlídka, výstava, galerie — ještě víc: nejživější vzor, který vás nenechá bez uchvácení rozumu i srdce a bude se vás zmocňovat čím dál víc. Brzo vytušíte božský původ tohoto nezměrného daru.

Proto zpívejte růžec a nezapomeňte nikdy tohoto zpěvu. Ale zpívejte ho především svým srdcem, když ho zpíváte ústy. Zpívejte ho ve svých domovech a rodinách, když ho přicházíte zpívat do kostela. Zpívejte ho denně, aby pak pravdivě a naplno vyzněl i o slavnosti jednou za rok. Zpívejme ho v čase — s Marií, abychom ho mohli zpívat věčně — s Ježíšem!

P. Angelik Mička — magistr kleriků, Olomouc

Celistvost a plody

Klára Macková

Hejnice — kdysi slavné poutní místo — mohou dnes na náhodného návštěvníka zapůsobit dojmem „mrtvého brouka“. Krčí se v koutku naší diecéze, se světem je spojuje pouze malá lokálka a momentálně rozkopaná silnice vinoucí se podél západních svahů Jizerských hor. Ti, kteří se čas od času nahrnou z autobusů do místní baziliky Navštívení Panny Marie, by se měli nazývat spíše turisty než poutníky. Když totiž zjistí, že momentálně neprobíhá žádný program, totiž že nehrají ani Vivaldiho ani Mozarta, bleskurychle se přemístí na terásky místních kaváren a kochají se krásným výhledem na strmé horské svahy, kterým dominuje mohutná barokní stavba.

Nakonec by mohli být raspenavskému faráři P. Rabanovi vděční za to, že se o svůj filiální kostel tak stará, takže si kostel lidé mohou prohlížet, případně se v něm pomodlit sedm dní v týdnu — nejen půl hodiny přede mší a pět minut po mši, jak tomu obvykle bývá.

Jenomže našťastí se otec Raban neuspokojí jenom s nainstalováním alarmu, když navíc k tak finančně náročné operaci patří i to, že kostel musí ráno někdo odemknout a večer zamknout a mezitím sem tam dohlédnout, jestli je v pořádku.

K tomu, aby hejnické poutní místo zase pomalu začalo ožít i po duchovní stránce, zřídil raspenavský P. Raban „Mezinárodní centrum duchovní obnovy“. Blíže se s ním seznámíme v jednom z dalších čísel Zdislavy. Zde bych se chtěla zmínit jen o jedné jeho konkrétní aktivitě. Jednou za rok se totiž na dva dny bazilika náhle zaplní nevídaným množstvím mladých lidí, především středoškoláků, kteří více méně pozorně naslouchají přednáškám, diskutují o probíraných tématech, dobrovolně pracují ve skupinách. A kupodivu jejich aktivita nekončí pátečním odpolednem (do té doby by se snad dala chápat jako vítaná změna v povinné školní docházce). Oni pokračují i v sobotu. Jenom nepatrná menšina odpadne po bouřlivých oslavách na pátečním „společenském večeru“ a domů se rozjíždějí až v sobotu kolem páté hodiny odpolední.

Teď se možná ptáte, jaké téma může natolik lákat necelou stovku většinou

nevěřících studentů k tomu, aby vydrželi dva dny sedět v tvrdých kostelních lavicích. Tak letos to například bylo téma „Celistvost a plody“ inspirované rezolucí Valného shromáždění OSN, podle které byl letošní rok 1999 vyhlášen za „Mezinárodní rok seniorů“. Týkalo se tedy problematiky seniorů a jejich místa v současné společnosti, ale také tradice a vztahu mezi „starým“ a „novým“. A mladé lidi opravdu zaujalo.

Není divu. Tento dvoudenní mezioborový seminář byl letos pořádán již pošetě ve spolupráci s Okresním ústavem sociálních služeb v Liberci a třemi libereckými gymnázii. Jeho pořadatelé mají tedy již dost zkušeností a zvolená forma semináře studentům vyhovuje. Už přednášky bývají velice zajímavé, a to jak z hlediska zvolených témat, rozdělených do tří větších celků, přírodovědeckého, psychologicko-sociálního a filosoficko-teologického, tak ovšem zejména díky kvalitám přednášejících. Abych byla konkrétní, vyjmenuji jich několik z letošního ročníku. Úvodní slovo měl Karel Schwarzenberg, tématu buddhistického pojetí smrti se zhostil dr. Luboš Bělka, PhDr. Jaroslav Madlafousek hovořil o „Vědě a neodarwinismu“, přednášku „Žít až do smrti“ vedla MUDr. Dagmar Pohunková, následoval dr. Radim Brázda a téma „Tradice a paměť v postmoderní době“, MUDr. Michal Pohanka přednášel o „Podpoře sexuální funkce ve stáří“ a o tom „Proč vzpomínám“ mluvila Marta

Kottová. Neméně zajímavá byla i závěrečná přednáška Alfréda Kocába s názvem „Ohlédnutí.“

Přednášky plnily úlohu informativní, zároveň však připravovaly účastníky na další, tentokrát již samostatnou činnost.

Problém vlastního názoru a jeho správného vyjádření se bohužel týká většiny českých středoškolských studentů, a tak bylo zajímavé pozorovat, jak se po přednáškách zapojují do diskusí, možná poprvé v životě s mikrofonem v ruce. Stejně přínosné pro ně i pro ostatní zajisté byly i pracovní skupiny, ve kterých se často sešli zástupci tří různých generací a společně diskutovali mimo jiné o povolání, o vlivu školy na jeho výběr... Při společném hodnocení výsledků práce ve skupinách mě zaujaly odpovědi na otázku: „Co byste dnes vzkázali dvanáctiletému“. Připadlo mi, že se tyto odpovědi přes velký věkový rozdíl odpovídajících od sebe většinou příliš nelišily. Nejčastěji zaznívalo: „Buď svůj, nenech se ovlivnit, buď náročný k sobě i k druhým, pečlivě si vyberej své přátele.“

Nemůžu ještě nezmínit vyvrcholení celého semináře, kterým byl dvoudílný film dokumentaristy Jana Špáty „Láska, kterou opouštím“. Špátův film o jeho celoživotním díle silně zapůsobil na všechny přítomné a výborně shrnul závěry celého semináře. Budu citovat slova jedné „jeho“ filmové babyčky: „To já kdybych napsala všechno, co jsem prožila, do jedné kroniky, to by se to četlo a to by se plakalo!“

Svět starých není světem handicapovaných lidí, ale lidí bohatých životními zkušenostmi a radostných z plnosti prožitého života. To ostatně potvrdil svým zpěvem i sbor libereckých důchodkyň „Šedivky“, který na závěr vystoupil v bazilice.

Medvědická slavnost

V jednu krásnou slunnou sobotu, 18. září, se v kostele sv. Kateřiny v Medvědicích u Třebenic rozezněl zvon a po dlouhých deseti letech zde byla sloužena mše svatá.

Historie vesnického kostelíka sahá do 14. století, v období baroka byl přestavěn a v 19. století upraven. Na konci 60. let našeho století prošel generální opravou, avšak kolem roku 1990 byl pro nedostatek věřících uzavřen a od té doby zde nebyla sloužena ani jedna bohoslužba. V minulých deseti letech kostel rychle chátral, zařízení bylo vyklizeno a někdo se i pokusil do něho vloupat. Ještě v červenci 1999 byl jeho stav žalostný: kostel zarostlý křovinami a plevelem, rozsekané dveře, interiér bez zařízení, samá špína, pavučiny, všechno připomínalo skladiště.

Naděje pro kostel nastala tehdy, když se do Medvědic — této výspy civilizace — nastěhovala rodina Bašusových. Mladí si přirozeně nejdříve opravili útulný příbytek, a když získali klíče, pustili se do náročného úkolu.

Vynaložili spousty hodin usilovné práce na vyklizení „skladiště“ a na zprovoznění a fungování kostela. A tak zase po mnoha letech mohla být v sobotu 18. září v 18 hodin slou-

žena krásná mše svatá s varhanním doprovodem slečny Markétky a kázáním P. Antonína Košmidka, administrátora farnosti Lovosice. V útulném, esteticky výborně upraveném interiéru se sešlo téměř čtyřicet věřících všech věkových kategorií. Přijeli buď ze vzdálenějších částí okresu, nebo to byli farníci velemínsko-sutomští.

Jaké máme další plány? Kostel by měl být otevřený pro ty, kdo projeví zájem o modlitbu, meditaci, měl by být místem setkání obyvatelů vesnice a sloužit by měl i pro turisty. Doufáme, že se letos sejdeme ještě na pouti ke cti svaté Kateřiny. O Vánocích podle slov Štěpánky Bašusové snad už bude hotov betlém, který bude zdobit vánočně vyzdobený chrám, jenž bude k dispozici k prohlídce.

Snažíme se také o zprovoznění nedalekého kostela sv. Bartoloměje v Lipé, který má podobný osud jako medvědic-
ký.

Na závěr bych chtěl jménem farníků z Velemína a Sutomi ještě jednou srdečně poděkovat manželům Bašusovým za obětavost, kterou prokázali, a popřát jim hodně elánu do dalších akcí.

*Martin Šístek, kostelník,
Rtyně nad Bílinou*

Kříž v horách

Sobota 18. září by byla v Jizerských horách jen obyčejným sychravým dnem, nebýt nadšenců z Nadace pro záchranu Jizerských hor a farníků z hejnické farnosti, kteří společným úsilím obnovili čtyřmetrový dřevěný kříž na vrcholu Frýdlantského cimbuří. V tento den raspenavský farář P. Raban kříž posvětil za účasti několika desítek místních věřících a turistů.

Jizerské hory oplývají velkým množstvím pomníčků, památníků a křížů, které lidem zemřelým v horách postavili jejich blízcí. S většinou z nich jsou spojeny pověsti nebo i potvrzené příběhy. Avšak kříž stojící na vrcholku Frýdlantského cimbuří už několik staletí vzbuzoval svou historií jen otázky bez odpovědí. V tomto desetiletí byl obnoven již podruhé, poté co předchozí kříž z roku 1993 poškodil nejspíše blesk.

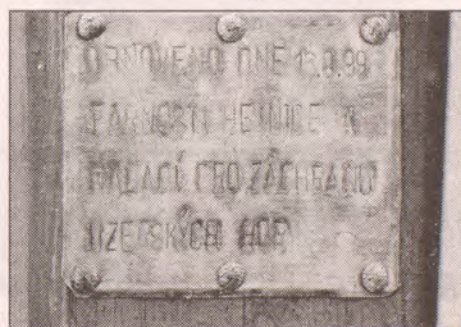
Jan Macek

Dva kněží u nově posvěceného kříže: P. Miloš Raban a P. Michal Podzimek

Dole: Na kříži je připevněna měděná tabulka s následujícím textem:

*Obnoveno dne 18. 9.
farností Hejnice a
Nadací pro záchranu
Jizerských hor*

Exercicie trvalých jáhnů

Ve dnech 13. až 17. září proběhly v Poutním domě Hory Matky Boží v Králíkách exercicie trvalých jáhnů. Organizátorem a moderátorem letošních exercicií byl trvalý jáhen arcibiskupství pražského ing. Martin Opatrný, exercitátorem P. Emil Maruš, SDB. Základním tématem byla duchovní inspirace, kterou nám přináší modlitba Páně.

Exercicií se zúčastnilo celkem šestnáct trvalých jáhnů z českých diecézí, z toho sedm

spolu s manželkami. Relativně nejpočetněji byla zastoupena litoměřická diecéze, z jejichž deseti trvalých jáhnů bylo přítomno šest, z toho čtyři s manželkami.

Večerních setkání bylo využito k výměně zkušeností obohacených o názory manželek jáhnů. Potvrdilo se, že činnost trvalých jáhnů, kteří většinou působí v jáhenské službě okolo pěti let i déle, je velmi různorodá a zpravidla se řídí konkrétními potřebami

diecézí a farností. K závažným problémům, které vyžadují pozornost a řešení, patří například skutečnost, že zdaleka ne všichni duchovní správci farností, kde trvalí jáhni žijí a působí, mají jasnou představu o charakteru a poslání služby trvalého jáhna. Vyskytují se i případy málo citlivého vztahu k oprávněným potřebám jejich rodin. Rozhodně vede k zamyšlení to, že manželky trvalých jáhnů vyslovují názor, že služba jejich manželů se

mnohdy uskutečňuje na úkor rodiny a především vlastních dětí. V této souvislosti vyvstává otázka, zda by nebylo vhodné souhlas manželek trvalých jáhnů s výkonem církevní služby jejich manželů periodicky vždy za určitou dobu obnovovat.

I přes různé těžkosti, které jsme si uvědomovali, rozešli jsme se povzbuzeni svátostmi a s novou chutí sloužit i nadále co nejlépe Božímu lidu.

Vilém Vraný, trvalý jáhen

Oblastní charita Opava

Dům sv. Cyrila a Metoděje pro zrakově postižené ve Vlašovičkách
Marie Dolanské 19, Vlašovičky, 746 01 Opava 1,
tel., fax: 0653-21 07 59 konto: IPB, a.s. 154871941/5100, v.s. 02
e-mail: charita@opava.cz http://www.aoc.cz/charita

Dům pro zrakově postižené ve Vlašovičkách

Milí přátelé,

Jistě si vzpomínáte na tuto rozesmátou květinu ze samolepky. Byli jste při tom, když jsme začali realizovat zprvu snad zdánlivě utopistickou myšlenku – vytvoření domova pro nevidomé a těžce zrakově postižené lidi ve Vlašovičkách.

Také díky Vaší podpoře vyrostl Dům sv. Cyrila a Metoděje a nyní, kdy oslavíme tři roky jeho existence, můžeme s radostí konstatovat, že se dílko podařilo!

Vlašovičky se staly skutečným domovem pro více než dvacet lidí. Žijí tady, učí se, pracují, starají se o stále se rozšiřující hospodářství, společně se baví, vzájemně si pomáhají...

V loňském roce jsme vystrojili dvě svatby, letos zatím jednu, v jedné mladé rodince přibyl i miminko (a to nepočítáme přírůstky vedoucího našeho Domu).

O tom, že se tu obyvatelé cítí skutečně doma, svědčí jejich chuť vymýšlet a zlepšovat Dům i jeho okolí. Od loňského roku je přístupná Galeryje Vlaštofka, obyvatelé vydávají vlastní časopis Vlaštofka, dostávají se bazén pro rehabilitaci a plavání...

Proč Vám toto všechno píšeme? Rádi bychom Vás pozvali do této velké rodiny, pokud máte zájem. Nabízíme Vám možnost stát se členy Kruhu přátel „Vlašoviček“. Kruh přátel shromažďuje lidi, kterým není lhostejný osud jiných. Každý podle svých možností přispívá – ať už finanční částkou nebo jakoukoliv jinou pomocí na provoz Domu. Na „oplátku“ se mu dostává pravidelných informací o dění v Domě, vždy obdrží Výroční zprávu, pobavit se může originálním časopisem „VLAŠTOFKA“ a samozřejmě je i pozván na společenské a kulturní akce konané v Domě.

Pro Vaši představu – provoz Domu nás stojí ročně zhruba 1,5 mil Kč. Část nákladů si samozřejmě hradí jeho obyvatelé, část dostáváme od sponzorů, část peněz je z ministerstva. Vzhledem k tomu, že do dnešního dne není schválena nová koncepce státní sociální politiky, považují za nutné oslovit několik dobrých lidí, kteří chtějí pomoci provozu našeho Domu.

Těšíme se na Vaši odpověď.

S přáním pokoje a všeho dobrého

Jan Hanuš – vedoucí Domu

Dotace 14 mil. korun na litoměřický hospic

S radostí oznamujeme příznivcům hospice v Litoměřicích, že byla Ministerstvem zdravotnictví schválena a podepsána dotace ze státního rozpočtu na stavbu hospice ve výši 14 mil. Kč na tento rok. Po období čekání a nejistoty tedy budeme moci v září začít se stavbou. Stavbu bude provádět firma BUST z Budyně nad Ohří, která byla vybrána ve výběrovém řízení.

Náklady budou bohužel vyšší, než jsme původně předpokládali. Na příští rok budeme muset opět žádat ministerstvo o další dotaci, ale bude nutno získat peníze i z jiných zdrojů, především od sponzorů.

Potěšující je například to, že máme od firmy Wienerberger z Českých Budějovic přislíbenou podstatnou část stavebního materiálu zdarma.

Děkujeme všem našim příznivcům za modlitby i za finanční pomoc. Obojí budeme potřebovat i v budoucnosti.

Za Sdružení pro založení a podporu hospice v Litoměřicích
MUDr. František Pražák

Z domova důchodců v Bystřanech:

V jednom z minulých čísel Zdislavý jsme vás informovali o tom, že 30. května letošního roku náš otec biskup Josef Koukl požehnal kapli Nejsvětějšího Srdce Páně v Domově důchodců v Bystřanech na Teplicku. Kaple, jejíž snímek přinášíme, je vhodně situována v tichém suterénu, bezprostředně u výtahu, a je pro potřeby obyvatel domova (tedy nejen katolíků) otevřena po celý den. Jednou týdně – vždy v úterý – zde střídavě slouží mši svatou duchovní správce teplické farnosti nebo koná bohoslužbu slova trvalý jáhen.

Bohoslužeb se pravidelně zúčastňuje 15 až 20 věřících. Nemocným se podává svatě přijímání v jejich pokojích. V kapli je běžně dostupný, zdarma, téměř veškerý katolický tisk, takže věřící jsou informováni o dění ve farnosti, diecézi i celé církvi.

Pobyt seniorů v tomto domově není nikterak nudnou záležitostí. Svědčí o tom řada nejrůznějších aktivit: výletů, koncertů, poznávacích zájezdů, besed apod. Jako příklad uveďme alespoň letní hry seniorů, kterých se letos zúčastnilo 45 soutěžících ze 3 domovů důchodců na Teplicku. Startovalo se ve 4 disciplínách: házení na koš, házení na cíl, šipky a „šula“. Všichni soutěžící byli pohoštěni a vítězové dostali sadu sklenic a ozdobný kapesníček. absolutní vítězkou soutěže se stala Liduška Mikšíková, obětavá organizátorka večkerého křesťanského dění v Domově důchodců v Bystřanech. Druhé místo obsadila paní Libuše Skibová, rovněž z DD Bystřany a třetí byla paní Marie Petkovičová z DD v Dubí.

Liduška Mikšíková také letos úspěšně reprezentovala DD v Bystřanech na celostátní ABILYMPIADĚ 99 v Pardubicích, což byl osmý ročník soutěžní přehlídky pracovních schopností a dovedností zdravotně postižených. Soutěžilo se zde ve 30 různorodých disciplínách, jako na příklad zhotovování keramiky, košíkářství, účetnictví, programování, batikování, krejčovství, dřevorezba, malba na hedvábí, ikebana, zdobení kraslic nebo aranžování květin. Liduška v početně silně zastoupené soutěži ve vyšívání obsadila 5. místo a v pletení čestné 11. místo. Tomu se říká úspěch! Gratulujeme!

-Vr-

Vlevo: interiér kaple v domově důchodců v Bystřanech

Mezinárodní setkání seniorů

Ve dnech 19.–21. července proběhlo v německém Erlangen přátelské setkání seniorů a pracovníků zabývajících se problematikou seniorů profesionálně i dobrovolně v několika městech Evropy. Setkání se zúčastnili senioři z Erlangen (NSR), Jeny (NSR), Eskiltuna (Švédsko), Rennes (Francie), Stoke o Trent (Anglie) a Litoměřic (ČR). Z Litoměřic na setkání přijeli celkem čtyři zástupci – kancléř litoměřického biskupství PhDr. J. Macek spolu se třemi dobrovolnými spolupracovnicemi Diecézní charity Litoměřice.

Celé setkání bylo perfektně zajištěno pracovníky města a Charity Erlangen. První den odpoledne proběhlo oficiální zahájení a přivítání účastníků starostou města panem G. Lohwasserem ve velkém sále radnice. Večer proběhlo přátelské posezení s hudbou a zpěvem s obyvateli Roncallistift, domova pro seniory, který s láskou provozuje Charita Erlangen. Právě v tomto domově pro seniory byla ubytována i skupina z Litoměřic.

Dne 20. července dopoledne bylo zahájeno kolegium, na kterém zástupci jednotlivých měst promluvili o situaci seniorů, zajišťování jejich potřeb

a o problémech s tím souvisejících. Za Litoměřice přednesl zajímavý referát PhDr. J. Macek na téma „Evangelizace seniorů“.

Další den na závěr mezinárodního setkání byl pro účastníky uspořádán autobusový výlet do historicky významného města Rottenburg ob der Tauber. 22. července byla skupina z Litoměřic ještě hostem Charity Erlangen, s kterou spolupracuje již dlouhá léta. Společně s naší obětavou hostitelkou a tlumočnicí paní Aue jsme navštívili biskupské město Bamberg. V závěru dne jsme se sešli při společné večeři s ředitelem, knězem a dalšími pracovníky Charity Erlangen.

Tyto čtyři dny přátelských setkání byly pro nás a jistě i pro ostatní účastníky příležitostí k získání zkušeností, jaké jsou možnosti mezinárodní spolupráce i motivací pro naši další činnost.

Libuše Pouchová, dobrovolnice DCH Litoměřice, převzato z časopisu Zprávy Charity

paní Veronika Vasler (vlevo) — zakladatelka hnutí Modlitby matek

Modlitby matek

Ve středu 29.9. k nám do Jablonce zavítala zakladatelka hnutí Modlitby matek paní Veronika Vasler se svým bratrem jáhnem Morrisem, sestrou Leslie a s paní Růženu Fialovou, koordinátorkou hnutí Modlitby matek v ČR.

Nejdříve nás paní Veronika seznámila s tím, jak hnutí Modlitby matek vzniklo. Veronika a její švagrová Sandra se zabývaly výzkumem toho, kolik anglických dětí droguje, kolik je jich týraných, uvědomily si hrůzu dětské pornografie... V té době jednou vzbudil Sandru v noci hlas, který jí řekl: „Modli se za své děti.“ Sandra uvěřila, že k ní hovořil Pán, a spolu s Veronikou začaly hledat, jak konkrétně tento úkol naplňovat. Za mě-

síc se setkaly se třemi matkami, jejichž děti měly problémy. Začaly se tedy za ně společně modlit. A tak proběhlo první setkání rodičů se hnutím. Matky se schází, aby se modlily za své děti a svěřily je do Božích rukou, aby je On sám mohl vést životem.

Během následujících čtyř let pak vznikly podobné skupinky modlících se maminek po celém světě. V ČR bylo již takových skupinek založeno asi 150.

Jednotlivá setkání se mohou obsahově odlišovat (chvály Boha, rozjímání při modlitbě růžence, četba Písma svatého, ...) Co je však u všech skupinek stejné:

Pokračování na straně 10

P. Pekárek přednášel o stáří

Pomalou končí rok seniorů. Došla nám zpráva, že diecézní charita Litoměřice ve spolupráci s Městským úřadem v Litoměřicích uspořádala při této příležitosti v Máchově divadle přednášku na téma Rok 1999 — rok staršího člověka. Přednášku měl P. Josef Pekárek ze Slušovic, který na toto téma přednášel v prosinci loňského roku před zástupci Evropského parlamentu v Bruselu. V divadle pak přítomným zazpívali studenti litoměřického konviktu.

Pater Pekárek mluvil o tom, že i starší člověk potřebuje někoho, kdo by se mu věnoval tak, jako se mnoho pozornosti věnuje mladým lidem nebo dětem. Na první pohled se zdá, že věnovat se starším lidem je věc méně přitažlivá, ale není tomu tak. Starší člověk má bohaté životní zkušenosti a může toho hodně předat.

Otec Pekárek se dotkl i problému odchodu lidí do důchodu. V té době se lidé začínají bát, že vypadnou ze společnos-

ti a zůstanou osamělí, odkázáni sami na sebe.

Toto období života však přináší i mnoho pozitivního. Starší člověk si konečně najde čas na věci, na které v aktivním věku čas neměl. Má také mnohem vyvinutější smysl pro náboženské i ostatní duchovní hodnoty.

Po přednášce odpověděl P. Josef Pekárek (viz foto) na dotazy přítomných.

Podle časopisu Zprávy Charity

P. Josef Pekárek

Co dělá „Papežské misijní dílo“?

Ředitelem Papežského misijního díla byl v naší republice jmenován P. ing. Mgr. Jiří Šlégr z Vrchlabí. Ve svém dopise nás seznamuje s tím, co proběhlo v uplynulém roce. S novými aktivitami této organizace vás budeme příležitostně seznamovat.

Milí přátelé,

je tomu již více než rok od doby, kdy jsem byl pověřen úkolem pomáhat všem potřebným lidem na misích. Protože bez vašeho přispění bych toho sám zvládl jen velice málo, jsem moc rád, že toto dílo podporujete svými modlitbami a nabízáte štědrú pomoc. Chci vám proto poděkovat a seznámit vás se všemi aktivitami, které byly za uplynulý rok v rámci Papežského misijního díla vyhlášeny:

„Misijní koláč“

Tato celonárodní akce, která proběhla na konci postní doby, spočívala v tom, že každý, kdo měl chuť, mohl napéct koláčky nebo jiné dobrotu a nabízet je po bohoslužbách za dobrovolný finanční příspěvek. Šikovné hospodyňky a dobří jedlíci tak přispěli na naše chudé částkou 130 712 Kč.

Velikonoční misijní dárek

Také naše děti měly možnost se během postní doby zapojit do pomoci misím. Dostaly k tomu mapky světa, ve kterých si každý den mohli vybarvit tu zem, za kterou se jim podařilo něco obětovat nebo vykonat skutek lásky a získat tak jeden bod. Na chudé brášky a sestřičky během této doby myslelo 1 623 dětí a dohromady se jim podařilo získat 47 356 bodů (to je v přepočtu téměř 130 promodlených let)

„Kérkonošská Antiochia“

V červenci byli na jednu chaloupku v Krkonoších pozváni všichni mladí lidé, které nějakým způsobem oslovil život prvňáků v Antiochii. Měli zde možnost na vlastní kůži si vyzkoušet, jaké to je, když člověk žije ve společenství, navštěvuje chudé a nemocné a snaží se rozdávat radost a pohodu. Celý pobyt vycházel ze společné modlitby a adorace. Mnozí z mladých také přiložili ruku k dílu při

opravě místního kostela. Samozřejmě, že na řadu přišly i písničky u táboráků a výlety do hor.

Nejlepší píseň na téma „Bůh Otec a misie“

Z patnácti přihlášených soutěžících jich deset splnilo zadané podmínky. K nelehké práci porotců se uvolili: PhDr. Jiří Tichota, Mgr. Libor Mathauser, Karel Vepřek a Štěpán Filčík. Výhercem této soutěže se stal Martin Gřiva se svojí písní První misie, která zazněla na celostátním setkání mládeže na Svaté Hoře.

Misijní růže

Každý z nás může přispět jedním dešátkem denně k duchovnímu bohatství celého světa, a tak se stát živým květem v zahrádce Božího království. Ten, kdo se přihlásí, dostane kartičku s rozpisem jednotlivých tajemství růžence, která se střídají vždy po měsíci.

Známky pro misie

Pomoci můžete také sbíráním použitých poštovních známek, nejlépe odstřížených z obálky či pohlednice alespoň s 1 cm okrajem kolem známky a razítka. Zapojit se mohou i děti. Adresář pro posílání zná-

mek a postup jejich zpracování všem zájemcům rádi zašleme.

Sponzorování seminaristů na misích

Jednotlivci, společenství nebo různé skupinky lidí se mohou zavázat k tomu, že uhradí náklady na studium jednoho bohoslovce, a to po dobu čtyř let. Roční náklady činí asi 700 USD, což je v přepočtu necelých 25 000 Kč.

Kdo pomůže jednomu bohoslovcovi vystudovat, pomůže tím zároveň i stovkám lidí, ke kterým ho Pán pošle.

Do této celosvětové akce se už zapojilo i několik lidí z naší republiky.

Kontakt:

Národní centrum Papežského misijního díla, P. Jiří Šlégr — nár. ředitel, nám. Míru 287, 543 01 Vrchlabí
tel., fax: 0438/421108,
E-mail: misie@vrchlab.cz

Sbírky na misijní neděli

Zde uvádím přehled finančních prostředků získaných v minulých letech při sbírkách na misijní neděli, která letos připadá na 24. října:

Rok	1995	1996	1997	1998
Arcidiecéze pražská	491 005	814 677	950 295	819 499
Diecéze brněnská	1 230 000	3 050 000	3 870 000	3 429 754
Diecéze českobudějovická	442 103	726 574	770 780	681 764
Diecéze královéhradecká	574 777	267 762	1 005 320	996 170
Diecéze plzeňská	156 520	232 950	359 885	271 444
Arcidiecéze olomoucká	2 622 000	4 000 000	4 150 000	3 600 000
Diecéze litoměřická	196 417	335 035	481 926	299 663
Diecéze ostravsko-opavská	-	-	1 717 623	1 484 147
Celkem ČR	5 712 822	9 426 998	13 305 829	11 582 441

Síla naděje

Motto: „Naší společností mnohdy chybí síla naděje. Jsme zavinuti do vlastního sobectví a tak jako národ nevesele vymíráme. Jaký tedy div, že býváme často jakoby lapeni do sítí »kultury smrti« a pravá radost Ducha, radost obdarování, nám bývá na hony vzdálena“. (C. V. Pospíšil, Perspektivy, červen 1999)

Ve stínu této chmurné perspektivy jsem radostně uzavíral naše celoroční snažení ve vyhledávání plodů Ducha svatého s dětmi ve stáří 11–13 let.

Po celý školní rok 1998/99 jsme s dětmi do zápisníčku zaznamenávali, jakou podobu mají plody Ducha svatého, to je láska, radost, dobrota, pokoj, trpělivost, shovívavost, vlídnost, mírnost, věrnost, tichost, zdrženlivost a čistota. (KKC 1832).

Nasbírané plody byly menší, větší i velké, jak už plody bývají. Jejich hodnotu měřily samotné děti. Každé dítě si ze svého zápisníčku vybralo plod, který podle jeho názoru byl nejlepší. V prvním pololetí jich děti nasbíraly 74, ve druhém 55. Na prvních dvou místech v prvním pololetí se umístila stejným počtem bodů radost a čistota. Další místo obsadila dobrota. Jakou chuť měla například radost? „Koupila jsem dárek pro starší paní v našem domě“. Jakou podobu měla čistota? „Je krásný pocit opouštět zpovědnici a vědět a cítit, že moje duše po dosti učinění bude opět čistá a bílá jako při křtu“. Jak vypadal třetí plod — dobrota? „Našel jsem peněženku a donesl jsem ji ke

PAŠIJE

aneb ZRCADLO UMUČENÍ A VZKŘÍŠENÍ PÁNA NAŠEHO JEŽÍŠE KRISTA

uvádí dne 27. října, 12. listopadu a 25. listopadu 1999 od 19 hodin
Divadlo Františka Xavera Šaldy v Liberci

Hry o umučení Ježíše Krista tvoří jedinečnou skupinu dramatických a divadelních děl v dějinách evropské kultury.

Na podkladě českých lidových her tyto pašije sestavili V. Ron, M. Klíma, Z. Srba

Vlastibořské, Bozkovské, Semilské, Vamberšské a hlavně Železnobrodské hry tvoří scénář, který je nevšední, protože zachycuje lidové hry v celé jejich výpovědi, naivní i vážné, spontánní i rafinovaně divadelní.

Hraje téměř celý činoherní soubor DFXŠ i s několika pomocníky.

Vřele zveme návštěvníky liberecké, jakož i přespolní ke shlédnutí divadla, jež neztratilo nic ze svého kouzla ani po staletích.

Pokud máte zájem, zajistěte si vstupenky v pokladně DFXS (tel.č.: 048/51 01 523).

stánku, kdyby ji někdo hledal.“

Bylo to u těch dětí krásné pořadí hodnot v době, kdy hodnoty v naší společnosti jsou často převráceny.

V druhém pololetí jsme plodů Ducha svatého našli sice méně, ale měřeno lidským okem měly vyšší hodnotu. Na prvním místě se umístila věrnost, na druhém dobrota a na třetím mírnost. Jakou podobu měla věrnost?

„Zůstala jsem věrná Pánu Ježíši na křížové cestě. Netrpěl sám, ale se mnou. Vždyť pomoci a pohladit člověka na duši je krásné a já svým doprovodem Pánu Ježíši pomáhala“. Jak vypadal druhý plod, dobrota? „Na skautu se vždy snažím být ve skupině s malou Bářou. I když vím, že když s ní budu, nebudeme první. Ale nevádí mi to, hlavně když je Bára šťastná“. Jak vypadala mírnost: „Snažil jsem se upozornit lidi kolem sebe, že porušují druhé přikázání.“

Jsme-li lapeni do sítí „kultury smrti“ a je-li nám na hony vzdálena radost z obdarování, tak vám přináším radostné poselství z dětského světa. Měl jsem z těch dětských plodů Ducha svatého velkou radost. Když jsem s těmito dětmi začínal před sedmi roky výuku základů křesťanství, měly tiché hlásky a sotva kdy mi řekly celou větu ve své odpovědi. Po sedmi letech dokážou přinášet naději a my v nich hledíme sílu. O jakou vzdálenost předbíhá jedenáctiletá dívka, když se zříká prvního místa ve prospěch štěstí malé Bary, trénované závodníky a „úspěšné“ podnikatele?

František Němeček,
Mladá Boleslav

Pokud jsi mladý duchem, pak tě zveme na XX. diecézní setkání mládeže

kteřé se koná 15.–17. 10. v Liberci
Hlavní téma: Misie a evangelizace

Doprovázející Boží slovo: „Budete mými svědky až na konec země“ (Sk 1, 8)

Hrubý nástin programu:

Pátek: začátek ve 20.00 — malé hudební překvapení, večerní modlitba, povídání, dobrou noc

Sobota: začátek hlavního programu v 8.45, slovo otce biskupa, program P. Čížkovského o misiích, oběd, mše svatá, skupinky; pro ty, kdo nespěchají: večere, zábavný program

Neděle: mše svatá v 8.00 a 10.00

Další důležité informace:

1. Setkání se koná v PKO — Parku kultury a oddechu. Od nádraží ČD/ČSAD stačí jet tramvají (1, 2, 3) na konečnou do Lidových sadů. Jízdenka stojí 8 Kč. Lze jít i pěšky.
2. Pro přespání nutná karimatka a spacák
3. Jídlo na sobotu je zajištěno
4. Schovejte si jízdenky a odevzdejte je na recepci — můžete získat dotace na činnost
5. Doporučený, avšak dobrovolný příspěvek je 30 Kč

Prosím, modli se každý den za toto setkání, protože dobrého misionáře z tebe může udělat jen Bůh. A naše diecéze moc potřebuje dobré Boží misionáře.

Dokončení ze strany 7

1. Prosba k Duchu svatému, aby setkání vedl —
2. Prosby za ochranu od zlého
3. Prosby za odpuštění
4. Prosby za jednotu (jedno srdce, jedna mysl)
5. Chvály Boha modlitbami a písněmi
6. Prosba za jednotu se všemi skupinkami „Modlitby matek“
7. Čtení z Písma svatého
8. Dík Bohu za dar mateřství
9. Ukládání jmen svých dětí do košíčku k patě kříže

Můžeme si představit, že košík jsou jakoby Pánovy ruce. Je to opravdu bezpečné místo, kam můžeme uložit své děti!

*Kateřina Pospíšilová a
Hana Suchánková,
Jablonec n. N.*

Poutě na Květnově

Květnov je mariánské poutní místo nedaleko Chomutova. Kostelík uprostřed lesů nevyniká svou velikostí, snad ani svou architekturou. Jeho hodnota se však skrývá v tom, že tvoří centrum krušnohorského vikariátu. Málokdo si dokáže představit, že na Chomutovsku či Mostecku může být tak kouzelné místo, vzdálené od rušných sídel.

Každý rok v sobotu před Božím hodem svato-dušním začíná poutní sezóna a nejinak tomu bylo i letos. Po každé přijíždí několik autobusů z celého vikariátu. Jak říká tradice, přede mší svatou se na schodech věřící modlí

růženec. Následuje slavná bohoslužba, již obvykle celebruje několik kněží, a po ní ná-

sleduje uctívání milostné sošky, která vznikla na památku zjevení Panny Marie chudému pasáčkovi ovcí. Alespoň tak praví legenda. Jisté je, že na místě údajného zjevení prýští ze skály pramen vody.

Před časem vyšlo v Katolickém Týdeníku několik článků týkajících se poutí a lidové zbožnosti. Byl zde rozebírán i problém, proč už to „dneska není takové, jako to bývalo dřív“, čímž bylo míněno hlavně množství účastníků poutí. Myslím, že pro Květnov to neplatí. Plný kostel lidí, plný presbytář, lidé přijíždějí autem, autobusem, na kole či přicházejí pěšky.

Důležité je však to, že kostelík byl už svědkem mnoha důležitých událostí, např. primiční mše svatá či několika biřmování. To všechno dokazuje, že víra v tomto regionu je opravdu živá!

Poutní třídění v Trmicích

Už po šesté se o prvním víkendu v září konalo v Trmicích setkání k oslavě narozenin Panny Marie. Letos sem připutovalo necelých šest desítek účastníků (včetně nočního batolete a místních farníků duchodců).

Program začínal páteční mší svatou v 17 hodin. Přivítala nás při ní Maruška Gottfriedová coby hlavní organizátorka, jejíž funkce nesla na pozvánce podtitul „Na vysoké místo se dosadí pomatenec, kdežto schopní zůstávají sedět dole“. (Kaz 10, 6)

U táboráku na farském dvoře jsme povečeřeli jako správní Ježíšovi učedníci — po rybářsku (filé z trouby). Šéfkuchařka Liduška G. s týmem několika pomocníků nás vůbec hostila královsky, za což jí patří vděčné díky.

Večer jsme prožili sdělováním dojmů z prázdnin a zpíváním známých hitů. Potvrdilo se, že dětmi jsme celý život. Hra boří věkové bariéry a my se s chutí bavili u předávání brambor z ruky do ruky. Odborně je to nazýváno „Cangloše defanzálo“. Vládla už

hluboká noc, když se někteří z nás ukládali ke spánku.

V sobotu jsme pookřáli na duchu i na těle. Při ranní mši sv. nás kněz vybídl, abychom se nechali tímto setkáním úplně prosáknout a dali se zcela do služeb Božích, jediné tak

zakusíme úplnou radost s Marií. Pak se kostelem rozezněla kytara a hlas milého hosta — zpěváka Petra Lutky, který do Trmic jezdí pravidelně. Zpěv vystřídal povzbudivé duchovní slovo P. Ladislava Kubíčka.

Odpočati po sedavém dopoledni jsme uvítali návrh orien-

tační hry k vyhlídce Triangl. Nic po obědě nebránilo tomu, sbalit se a trochu poznávat krásy stvoření. Počasí nám vyšlo vstříc a všechny dny se z nebe usmívalo zářivé sluníčko. V menších skupinách (vzrůstově vyvážení) jsme vyrazili po fáborkách k lesu. Trmický tým nám cestu zpříjemnil různými úkoly, např. ukázkou hereckého umu (který ocenili sprchou z konve), během do kopce v hadu s propletením rukou mezi nohama, sfoukáváním svíček ze vzdálenosti jednoho metru a jiné. Nevyhnuly se nám ani neplánované překážky. Zvláště poslední skupina si užila na strmém kamenitém te-

renu, protože trasu se rozhodla absolvovat i mamča s kočárkem. V cíli této strastiplné túry jsme se kochali krásným rozhledem na naše Středohoří.

Do večere jsme se vrátili s nulovými ztrátami a šťastní z vydařeného výletu. Na opékání buřtů přijel i nový du-

chovní pastýř Ústí nad Labem P. Pavel Jančík. Pěknou atmosféru posledního večera jsme navodili společnou zábavou. Jeden z úkolů odpolední hry byl totiž připravit si vystoupení k ohni. P. Pavel nám vyprávěl historky ze života a zazpíval něco ze své tvorby. Došlo samozřejmě i k vyhodnocení orientačního výletu a k losování vítězů biblické hádanky. Měli jsme v bibli najít místo, na kterém Ježíš říká: „*Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich*“. (Protože už došlo k uzávěrce soutěže, prozradíme vám odpověď: Mt 18, 20) Kuriozitou bylo, že si výherce musel cenu vyhrabat z hromady písku.

Poutní třídění vyvrcholilo slavnou mší svatou v neděli. P. Pavel se zamýšlel, co by mamince udělalo největší radost. Kromě květin zřejmě hlavně dobré chování jejich ratolestí. Stejně to platí i v našem vztahu k Panně Marii, ne?

Po výborném obědě jsme ještě dostali malou vzpomínku na toto setkání — malinký dřevěný úl, kde je místo včel verš z Janova evangelia: „*V domě mého Otce je mnoho příbytků, kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo*“ (J 14, 2).

Smutně se nám loučilo, ale obohaceni o řadu zážitků jsme se s chutí rozjeli do svých domovů.

Eliška Sladkovská
převzato z časopisu Matěj

Vlevo probíhá vyhrabávání ceny z hromady písku, vpravo neformální zábava...

Přečtěte si...

Jako každoročně, tak i letos upozorňujeme na kalendáře pro příští rok.

Stolní kalendář 2000, Obchodní tiskárny Kolín 1999, 49 Kč

Osvědčený stolní kalendář s katolickým kalendářem a barevnými fotografiemi našich církevních památek.

Doteky světla 2000, Helma 1999, 49 Kč

Stolní kalendář s katolickým kalendářem s barevnými snímky církevní architektury od našich předních fotografů. Je zde i plánovací kalendář.

Diář 2000, Karmel 1999, 79 Kč

Bohatě uspořádaný diář jak v části kalendářní, tak textové. Mimo jiné zde lze nalézt termíny poutí v jubilejním roce, dále základní pravdy, modlitby. Jsou zde důležité církevní adresy — tady bych měl připomínku: v Litoměřicích mají uvedena ještě stará telefonní čísla!

Karmelitánský kalendář 2000, Karmel 1999, 39 Kč

Řekl bych, že tento kalendář mě letos mnoho nenadchl. Je to, jak píší na titulní straně, čtení pro zábavu a poučení — a toho je tam minimum. Předchozí ročníky byly lepší.

Jubilejní cyrilometodějský kalendář na r. 2000, Katol. týdeník 1999, 53 Kč

Snad tím, že se změnil vydavatel nebo že ho sestavovali úplně jiní lidé než dosud, má tento kalendář všech pověstných pět P. V závěru je připojen schematismus katolické církve v České republice.

Merton, Thomas: Monastický postoj, Benediktini Břevnov 1999, 80 Kč

Břevnovské arcioptství začalo vydávat knižnici Pietas benedictina a jako první vyšla práce amerického trapisty Thomase Mertona. Benediktini mají velmi pěkný ediční plán a přejme jim, aby jim vyšel.

Tajemství srdce, Refugium 1999, 98 Kč

Pojem srdce zaujímá ústřední postavení v mystice, náboženství i poezii všech národů. Tématem srdce se v této knize zabývá několik autorů. Rus Boris Vyšeslavcev píše o srdci v křesťanské a indické mystice, Čech Jan Andres se dívá na člověka a jeho srdce očima matematika a konečně Francouz Jean Yves Leloup píše o modlitbě srdce podle starce Serafina z hory Athos.

Ratzinger, Joseph: Můj život, Barrister et Princi-pal 1999, 185 Kč

Autor, prefekt Kongregace pro nauku víry, popisuje v této knize poutavě svoje dětství, studium a dospívání v době nacismu, službu v armádě, studium. Zajímavá kniha.

P. Alberti: Světec Don Bosco, MCM 1999, 185 Kč

Když vyšel po válce život dona Bosca, byl velmi brzy rozebrán a dosáhl velké obliby zejména mezi studenty. Pamatuji, jak jsem tuto knihu přímo hltal a že jsem měl velké pokušení ji nevrátit. Nyní, když opět vyšla, tak jsem si ji koupil, říkám si v ní a čtení si šetřím. Tuto knihu doporučuji každému k přečtení.

Dacík, Reginald: Z pramenů duchovního života, MCM 1999, 175 Kč

Kniha dominikána P. Dacíka: Prameny duchovního života pomáhala uvádět zájemce do duchovního života. Mezi lidem kolovala v opisech, jak píše v předmluvě liberecký arciděkan P. Opletal. Ten vypracoval z tohoto díla výtah, který nyní máme k dispozici. Doufejme, že pomůže při výchově zájemců o duchovní život.

Polívka, Jan a druzí: Povídaní o manželství, Karmel 1999, 149 Kč

Tato kniha má přispět ke zkvalitnění předmanželské výchovy, ke stabilitě a duchovní obnově manželství a rodiny. První část knihy je koncipována z hlediska psychologického, pedagogického a sociologického. Má těžiště jednak v oblasti prevence, jednak v problémech, které se vyskytují v průběhu celého manželství. Druhá a třetí část je zpracována z hlediska teologicko-systematického, pastorálního a katechetického.

de Fiorec, Stefano a druzí: Slovník spirituality, Karmel 1999, 1190 Kč

Základní encyklopedický slovník, který obsahuje 111 hesel. Autorsky spolupracovalo 64 odborníků a rejstřík obsahuje 1 500 tématických okruhů. Kniha je doplněna původními texty českých autorů. Doporučoval bych zakoupit knihu pro farní knihovnu.

-mela-

Pouť posláním

Lipenec je jedním ze sedmi kostelů, v nichž pravidelně slouží náš otec Horák každých čtrnáct dní mši svatou. Nachází se od Loun směrem na Žatec, za protektorátu byl v Německu. Kostel je zasvěcen svatému Václavovi, proto pan děkan uspořádal v neděli 26. září pouť lounských farníků, pouť pro povznesení duchovního života v živořících vesnicích, a bude v poutích pokračovat.

Kostelík na kopci do kraje marně volá: „Jsem tady pro vás, přijďte!“ Z kostela bylo ukradeno deset sošek a z kazatelny vyřezány obrazy evangelistů. Smutný pohled! O kostel vzorně pečuje dlouholetý kostelník pan Zajíc a sedm pravidelných návštěvnic.

Při slavné poutní mši svatě zpíval lounský chrámový sbor. Kostel plný, takovou slávu dávno nezažil. Přítomní v chudobě interiéru hluboce prožívali slavné bohoslužby. Kromě našeho zájezdu přijeli auty i lidé z okolí, viděli děti i mladé lidi a přesvědčili se, že víra není jen záležitostí posmívavých babiček — ty však jsou hrdinkami, neboť statečně snášely břímě dne i horka.

Kazatelna prázdnými obdělňíky burcovala k zamyšlení. Proč my věřící si necháváme duši otravovat životem kolem nás, snadno opouštíme Krista, pramen vody živé, a vyhledáváme cisterny rozpukané?

Svatý Václave, volá tě tvůj lid, přimlouvej se za dar víry pro nevěřící Lounsko!

Marie Škaloudová

Knihy uvedené v recenzích a anotacích našeho časopisu si můžete zakoupit v prodejně:

KNIHKUPECTVÍ

Roste-li zlo, pak musí růst i zbožnost Božího lidu. Proto si velice přejeme, aby byla Matka Boží v měsíci říjnu vzývána modlitbou růžence ještě vroucněji. Tato modlitba odpovídá smýšlení věřícího lidu, je Marii příjemná a je působivá pro dosažení Božích darů. Tato účinná modlitba má moc odvracet zlé, zabraňovat neštěstí, tak jak to ukazují dějiny Církve — především však živí naši víru, která je rozjímáním jednotlivých tajemství nově ožívována a která pozvedá ducha k božským pravdám.

Pavel VI.

Vzpomínám na P. Harazina

Mám před sebou parte — zemřel P. Antonín Harazin. Co vzpomínek se váže k tomuto vzácnému knězi! Začal působit ve farnosti Bzí v roce 1951. Byli jsme asi první manželé, které oddával. Na parte je psáno, že působil v českém misijním území. Ano, ve farnosti Bzí chodilo do kostela pravidelně asi 20–30 lidí z okolních vesnic. Se všemi navázal kontakt, vždy po mši svaté krátce pozdravil, než zase odjel na motorce sloužit mši svatou do jiné farnosti.

Znal své ovečky velmi dobře. Když onemocněla moje maminka a dvakrát nebyla v neděli v kostele, přijel na motorce 4 kilometry zeptat se, co se děje. Po dobu její nemoci, celých devět měsíců, ji dvakrát týdně navštěvoval s Nejsvětější svátostí.

Ve své horlivosti zažil mnoho ústrků a ponížení. Vyprávěl mi, jak jej v padesátých letech hrubě vyhodil ředitel ze školy v Maršovicích. Přesto nezatrpkl. Jakmile zjistil, že je některý křesťan nemocný, navštívil ho, i když nebyl příbuznými vždy přivítán mile.

S mnoha bývalými farníky udržoval spojení, i když se již odstěhovali. Nebyly svátky — Vánoce, Velikonoce či jmeniny, aby neposlal krásné přání — báseň a požehnání.

Vloni oslavil 80. narozeniny již v Opavě u sester Panny Marie, kam přišel již vel-

**Křesťanskou
rozhlasovou stanicí
Ize od 1. srpna
poslouchat také
z vysílače
JEŠTĚ 97,9 FM**

Zkuste si nás naladit! Zachytíte-li naše vysílání, zavolejte nám do Radia Proglas na telefonní číslo 05–4321 7241, těšíme se na Vás

Zástupci Radia Proglas se ve dnech 16.–19. září zúčastnili setkání CERC (*Conférence européenne des radios chrétiennes*) — sdružení evropských křesťanských rádií. Organizace vznikla v roce 1994 v Bruselu.

Setkání s přáteli je vždycky příjemné a neztrácí své kouzlo ani opakovaním. Setkání s představiteli evropských křesťanských rádií ve Vídni bylo navíc i užitečné. Letošní téma bylo věnováno diskusi o tom, jak spoluvytvářet duši Evropy, totiž rozsáhlé diskusi o budování morální a etické identity našeho kontinentu.

Přesvědčení účastníků, že křesťanská rádia v tomto úsilí hrají významnou roli, vyjádřil v zahajovací přednášce kardinál Christoph Schönborn, vídeňský arcibiskup. Výzvu, aby jubilejní rok 2000 byl využitou šancí pro Evropy, vyjádřil sekretář Pontifikální rady pro sociální komunikaci Pier Franco Pastore.

Účastníci reprezentovali téměř 500 evropských rádií s více než 15 milióny posluchačů. Řada rádií se sdružuje do větších sítí a sdílí po většinu dne společný program. Příkladem je francouzská síť RCF sdružující 50 diecézních rádií.

Mezi nově přijaté členy-rádia patří od 17. září kromě Radia Proglas také slovenské rádio Lumen, chorvatské rádio RCC, slovinské Ognišče, maltské RTK a holandské KRO. Přijato bylo také nové vídeňské diecézní rádio Stephansdom, které bylo hostitelem letošního setkání.

Důležitou součástí setkání byla prezentace jednotlivých sítí i samostatných rádií. Hovořilo se nejenom o úspěších, ale také o problémech. Největší krizi prožila od minulého setkání křesťanská redakce státního rádia v Monaku. Po privatizaci ji nový majitel zrušil a o její pořady přišlo nejenom Monako, ale také část jižní Francie.

RNDr. Martin Šmídek CSc.

mi nemocný v roce 1993. Měl radost, že na něj bývalí farníci nezapomněli. Všem za blahopřání písemně poděkoval. S úctou a láskou vzpomínám na kněze, který mě oddával a křtil mé děti. Věřím, že ho Pán odmění za všechna strádání.

Marie Cejnarová, Jablonec nad Nisou

Až druhý den po pohřbu

jsme v Litoměřicích obdrželi zprávu o smrti kněze, který téměř celý svůj kněžský život věnoval službě v duchovní správě v naší svatoštěpánské diecézi.

Antonín Harazin se narodil 27. května 1918 v Otčích u Opavy, v malé osadě s kaplí Nejsvětější Trojice. Ve Vidnavě na hranicích republiky studoval bohosloví. Na kněze byl vysvěcen 21. března 1942 ve Vratislavi. V letech 1942 až 1946 pů-

sobil v duchovní správě v Neplachovicích a potom až do roku 1951 ve Velkých Heralticích. V tomto roce přešel do naší diecéze — do Bzí u Železného Brodu, kde byl farářem až do roku 1993 při farním kostele Nejsvětější Trojice, odkud spravoval i farnost Držkov s kostelem sv. Bartoloměje a s farností Krásná s kostelem sv. Josefa.

Svou službu zde ukončil v roce 1993 a vrátil se do blízkosti svého rodiště, kde v Opavě sloužil řeholním sestrám Panny Marie Jeruzalémské, a to až do svého úmrtí prvního dne měsíce září. Pohřeb byl vypraven z kostela Nanebevzetí Panny Marie v Opavě 6. září 1999 na místní hřbitov. S vděčností hledím za ním do věčnosti ve vzpomínce na jeho verše, jimiž zdravil své přátele.

Mons. J. Helikar

„Výlet“ do Říma

Chtěl bych se s Vámi podělit o zážitek, který je tak nevšední a povznášející, že by byl skoro hřích nechat si ho pro sebe.

Někdy v průběhu ledna tohoto roku se u nás v Chomutově poprvé objevil na víkendové praxi bohoslovec pražského arcibiskupského semináře Polák Tomasz Dziedzic. Svým bezprostředním a věrlým chováním si brzy získal přátele mezi mládeží a všemi farníky (o ministrantech ani nemluvě). Takže když v červnu přijel na praxi prázdninovou, probíhala na faře četná setkání a posezení. A na jednom z nich to přišlo. S tajemným úsměvem nám ukázal jakýsi dopis. Zarazila nás na něm hlavička Svatého Stolce a polština, kterou byl dopis napsán. Celí nedočkaví jsme ho požádali o překlad a nestačili jsme se divit. Dopis byl od sekretáře Svatého Otce, biskupa Dziwisze, a byl to dopis, abych tak řekl, zvací. Tomáš se s biskupem Dziwiszem seznámil na jedné své návštěvě Vatikánu a on Tomáše a jeho spolužáky ze semináře v tomto dopise zval na soukromou návštěvu ke Svatému otci! Už tomu jsme nechtěli věřit. A když nám potom Tomáš řekl, že nikoho ze semináře teď během prázdnin nesežene a nabídl účast na této akci nám, mysleli jsme, že nás šálí sluch.

Tomáš měl ale opravdu svolení našeho pana vikáře P. Jana Kozára, aby vzal chomutovské ministranty do Říma a reprezentoval tam farnost. Z původních nadšených deseti účastníků a dvou aut sešlo a zbyli jsme tři a bez auta. Už to vypadalo, že tato jedinečná možnost vyjde vniveč, ale na konec jsme se rozhodli vyrazit do Věčného města autobusem. To vše se odehrálo snad během čtyř dnů a v sobotu 28.8.1999 jsme (Pavel Ďurica, Lukáš Tomko a samozřejmě Tomáš) již nasedali na linku Praha-Řím.

Tam jsme dojeli v neděli a ve Vatikánu jsme s naším dopisem měli všude dveře dokořán, od stráží papežského paláce až k Polskému Domu, kde jsme také našli ubytování. Odpoledne zabraly organizační záležitosti a večer modlitba růžence na překrásném Svatopeterském náměstí s osvětlenou bazilikou. Audienci jsme měli příslibenou na úterý ráno v Castalgandolfo. V pondělí dopoledne jsme tedy vyrazili na důkladnou prohlídku Sv. Petra a odpoledne na krátkou prohlídku Říma. večer jsme rozrušením nemohli ani usnout: zítra uvidíme Svatého Otce...

Brzy ráno nás velmi milá sestřička Sa-

bina naložila do auta a ostrou „italskou“ jízdou nás z Vatikánu dopravila do letního sídla papežů. Před papežským zámečkem se již shromáždilo několik vyvolených, kteří dnes zažijí to co my. Mši svatou a osobní audienci u Jana Pavla II.

Pak z vrat střežených Švýcarskou gardou vyšlo několik členů papežské ochranky a ty, kteří byli na seznamu, propustili detektorem kovů na nádvoří. Tam nás Tomáš představil panu biskupu Dziwiszovi a poté nás usadili na připravená místa. Tomáše potkala další z milostí, které jsme ostatně intenzivně pociťovali celou dobu pobytu v Římě, a sice ta, že mohl ministrovat Svatému Otci! Do začátku Mše svaté zbývalo půl hodinky a vzrušení a napětí dosahovalo vrcholu. A pak to přišlo. K oltáři přišel Jan Pavel II.! Byl to neuvěřitelný duchovní zážitek. Tak intenzivně jsem přítomnost Krista snad nikdy předtím nezakoušel.

Po skončení obřadů přenesla asistence sedes kousek od oltáře a Svatý Otec oblečen ve svém bílém rouše přijímal jednotlivé účastníky bohoslužby. Přiznám se, že jedině, na co jsme se já a Pavel tváří v tvář zástupci Pána Ježíše zde na zemi zmožili, bylo padnout před ním na kolena a políbit mu ruku s papežským prstenem. Naštěstí Tomáš zachránil situaci (nebyl na takové audienci poprvé) a představil nás, vyřídil pozdravy z naší farnosti a požádal o požehnání do dalšího života. A řeknu Vám, že po papežském požehnání jsem si připadal jako v nebi. Na závěr jsme ještě obdrželi růžence požehnané Svatým Otcem a vyjeli zpět do Říma.

Odpoledne jsme navštívili zbývající tři velké římské baziliky (St. Maria Maggiore, Sv. Pavel za hradbami a Sv. Jan na Lateráně) přestěhovali jsme se do jiného Polského Domu na okraji Říma a rozhodli se, že ve středu uvidíme papeže ještě jednou, tentokrát na generální audienci v aule Pavla VI.. I když jsme vstupenky neměli, nebyl problém dostat se s naším dopisem do sektoru polských poutníků a ještě jednou, tentokrát z dálky, uvidět Jana Pavla. Pak jsme naposledy navštívili svatopeterskou baziliku a před naším národním oltářem Sv. Václava, se sochami Cyrila a Metoděje, jsme poděkovali za tyto neuvěřitelné zážitky.

Ve čtvrtek jsme odjížděli s hlavou plnou dojmů, ale hlavně se srdcem naplněným milostmi. Za to budiž Bohu díky.

Lukáš Tomko

Tři hrdinové sousedního článku — poutníci za Svatým otcem

Rozjímat při modlitbě růžence znamená pro každou ženu, která se modlí, přiřazení jejího vlastního života k životu Mariinu. Růženec jako velká modlitba matky k Matce uvádí každé mateřské Mariino mateřství oslovením Panny. Za každým oslovením Panny je rozjímání o některém mateřském tajemství... Tajemství Mariina mateřství a Mariina panenství se prolínají. Na této skutečnosti je založen i nevýstižný účinek Michelangelovy Piety. V ohromující mladistvosti Mariině, která ve své vrcholné poslední bolesti vrací Bohu mrtvého Syna, zjevuje se znovu ta něžná panna, která říká své Fiat... ať se mi stane podle Tvého slova!

Gertrud von le Fort

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusejí shodovat se stanovisky redakce.

K zamyšlení

K následujícím řádkům mne vyprovokovala nešťastná událost, která se stala před několika dny.

Sedmašedesátiletý, těžce nemocný (!) kněz řídil osobní auto. Spoléhaje pravděpodobně více na anděla strážného než na svoje smysly a dopravní předpisy, předjel kolonu stojících vozidel a napral to rovnou pod kola vlaku. Ve chvílích, kdy píšu tyto řádky, zápasí se smrtí.

Ten případ je smutný a politováníhodný a nabízí otázku k úvaze, zda k takovým koncům muselo vůbec dojít.

Je hrozné pomýšlení, že duchovním správcem čtvrtiny rozlohy jednoho okresu je téměř devadesátiletý stařec, který slouží do posledního dechu. Přitom z úst významného hodnostáře uslyšíte, že jinde v diecézi je ještě hůř.

Čas od času proběhne křesťanskými periodiky úvaha o tom, jak jsme jako církev malé stáde a jak je to v podstatě dobře. Mně osobně to až tak dobré nepřipadá a poslední vývoj v církvi mne naplňuje skepsí.

Vybec si nemyslím, že je dobře, že je nás málo, vůbec si nemyslím, že je dobře, když máme nedostatek kněží, vůbec si nemyslím, že nám již zřejmě nikdy nebude vráceno vůbec nic z ukradeného majetku — a tak dále.

Jako křesťan jsem povinen udržovat v sobě naději, ale v poslední době mám pocit, že kromě té naděje bychom pro jistotu měli chystat katastrofické scénáře (abychom v případě potřeby nedopadli jako naši záchranáři v Turecku).

S nadsázkou řečeno: nepochybují o tom, že Bůh je všemohoucí, ale zdá se, že Čechy a zvláště litoměřická diecéze na konci dvacátého století jsou výjimkou.

V dobách nedávno minulých, kdy byla církev pronásledována, se pár nadšenců ujalo — jistě v dobrém úmyslu — budování podzemní církve. V improvizovaných podmínkách se dělaly žalostné chyby jako je svěcení ženatých biskupů, čehož důsledky si nyní můžeme přičíst.

Nyní již nehrozí nebezpečí perzekuce ze strany státu, tak bychom snad mohli udělat neúprosnou inventuru a chystat se na budoucnost. Je totiž lépe být příjemně překvapen vývojem lepším, nežli být zaskočen vývojem horším.

Z Písma Svatého víme, že Židé putovali pouští čtyřicet let. To je magické číslo, které mne v poslední době stále více přitahuje, zvláště s blížícím se desátým výročím listopadové revoluce. Těch čtyřicet let, to jsou přesně dvě generace, tedy období, za které vymizí staré návyky a životní stereotypy, kdy odpadne všechno, co není ryzí a základní.

Vláda KSČ, která trvala padesát let, vytvořila právě proto tak obrovské morální a duchovní škody, že toto období přesáhlo dvě generace. V roce 1968 bylo ještě na co navazovat, byli ještě lidé, kteří mohli navazovat. Nyní to již možné není.

A tak i naše dnešní společnost bloudí deset let pouští, čehož nejlepším důkazem jsou každodenní televizní nebo novinové zprávy. Dalších třicet let bloudění můžeme tedy brát jako hotovou věc. A na bloudění bychom měli mít sbaleno.

Výstižně to řekl mluvčí České národní banky, pan Švehla, když se ho ptali, jestli mnohamiliardové (!) částky vyhozené za opravu jediné její budovy na Příkopech nejsou trochu moc: „Je to částka, která odpovídá významu stavby“, řekl.

Z toho jasně vyplývá vzkaz pro nás, když se marně domáháme almužny, aby nám ten či onen kostel nepadal tak rychle: Trhněte si nohou, křesťané!

Je proto nutné se podle toho zařídit a nachystat se na dobu, kdy budeme mít v diecézi (možná) biskupa, kdy budeme

mít (možná) tucet kněží na celou diecézi, kdy budeme muset vnutit (možná) státu všechny kostely, fary, kláštery, pole, lesy, protože nebude nikdo, kdo by o ně stál, a kdy si budeme (zcela určitě) všechno platit sami.

Osobně nevěřím, že by se duchovní situace českého národa a postavení církve mohla v příštích třiceti letech podstatně zlepšit. Spíše počítám s tím, že povšechný marasmus bude ještě pokračovat. A společnost, která z toho všeho nakonec vzejde, bude jistě křesťanská, ale v jiném smyslu, než si dnes dovedeme představit.

Prý u nás existuje klub skeptiků ČR. Asi by bylo prospěšné navázat s ním plodnou spoluprací. Zvláště bych doporučoval zaměřit se na hledání hranice mezi nadějí a naivitou.

Situace v některých farnostech totiž v posledních deseti letech vzbuzovala určité naděje. Následný pád z výšin a rychlé vystřízlivění při setkání s drsnou realitou jsou pak o to tvrdší.

MUDr. Jan Toman

Litoměřická diecéze

Opět zde pro vaši orientaci připojujeme mapu naší diecéze s vyznačením míst, která jsou v tomto čísle zmiňována.

Jak se rodí Zdislava

Kapitola třetí:

Sazba — tisk — distribuce

Když se řekne věta „jsem sazeč“ časopisu nebo knihy, většina lidí si ještě dnes představí brýlatého pána shrbeného nad velkou deskou se zrcadlem, kde zrcadlově pomocí pinzety rovná olověné písmenko po písmenku. Rozdíl mezi touto sazbou a skutečností je asi takový jako rozdíl mezi petrolejkou a halogenovým svítidlem. S rozvojem počítačů se tato staletá metoda dostala do muzeí. K výrobě knihy nebo časopisu dnes stačí i malý stolek s počítačem, ve kterém ručně sazeče vyrobí i ty nejvyšší stránky.

Náš časopis vyrábíme v počítačovém programu PageMaker. Je v něm sázeno mnoho knih a časopisů.

Na začátku si ten, kdo bude sázet (většinou jsem to byl sám, nyní tento pracný úkol převezme jablonecký člen redakční rady Jan Macek), rozvrhne na kus papíru, co bude na které stránce. Některé stránky mají své stálé rubriky, ale někdy na nich zbude místo, takže je třeba pečlivě zvážit, co se na kterou stránku vejde. Konkrétní rozvržení obrázků, fotografií a textu pak záleží na estetickém cítění sazeče. Věřím, že každý by časopis udělal trochu jinak, a tak v posledních měsících jste mohli sledovat „můj styl“.

P. Michal Podzimek při sazbě v zimě

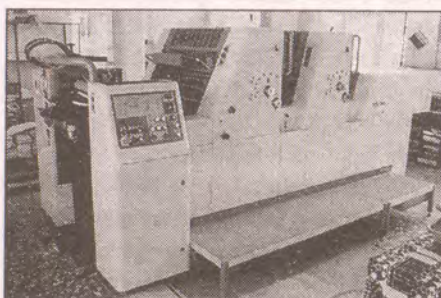
Časopis je vysázen. Je v něm spousta překlápů z přepisování i z úpravy během sazby.

Tisknu tedy tzv. „obtah“ neboli časopis bez obrázků a fotografií. Ten si čte korektor, který více či méně úspěšně chyby do papíru opraví. To je asi nejslabší místo naší „výroby“. Jelikož na korektury je velmi málo času, není kontrola tak důkladná, za což pak dostávám pravidelně od někoho vynadáno — někdy slušně, někdy prostě, takový už je život.

Časopis je hotov, ale zatím si jej může číst jen ten, který sedí před zapnutým počítačem. Do rukou čtenářů ho ještě čeká dlouhá cesta...

Dříve

Nastavuji laserovou tiskárnu a vkládám do ní průhledné papíry, na které bude za chvíli vytištěn časopis v zrcadlové podobě. Poslední kontrola a předlohy už se vezou do Jablonce nad Nisou do tiskárny. Tam se pak další týden tiskne cca 2000 kusů časopisu. Zde se také Zdislava sešívá a ohýbá. Za týden si janovská mládež odváží do redakce krabice plné nových časopisů. Nastává distribuce.

Tiskový stroj, na kterém se tiskla Zdislava dosud

Nyní

Zadávám příkaz pro tisk Zdislavy – ne však na tiskárnu, ale do tiskového souboru. Ten nahrávám do notebooku a nesu na jabloneckou faru. Tam připojuji počítač k digitálnímu duplikátoru — to je přístroj podobný k dokonalosti dovedenému Cyklostylu, který rychlostí až 120 kopií za minutu Zdislavu tiskne. Jednotlivé listy je ještě potřeba „snést“, sešít a přelhnout — i na to existují stroje. Za den je Zdislava hotová. Nastává distribuce.

Rozdíly

Zde můžete porovnat, jaký je rozdíl mezi dosavadním a současným způsobem výroby Zdislavy. Toto číslo Zdislavy je první, které je vytištěno novým způsobem. Při psaní ještě nevím, zda bude v kvalitě časopisu rozdíl, kterého si všimnete. Pokud ano, pak prosíme za celou redakci o shovívavost — každý začátek je těžký a věříme, že do konce roku už dosáhneme dobré kvality.

RISO 3770 — tak se tiskne nyní

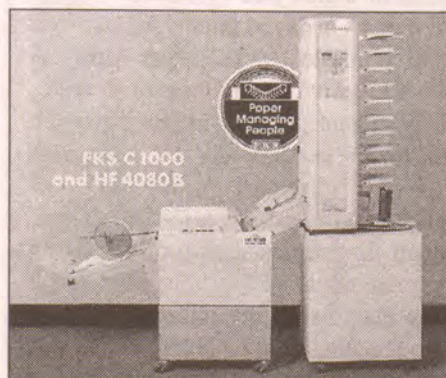
Proč jsme vlastně způsob tisku změnili? Nová technologie má dvě výhody, nevýhody se teprve ukáží — věříme, že žádné podstatné nebudou. Především nám tato změna umožňuje zachovat dosavadní cenu Zdislavy i přes růst cen poštovního. Další předností je zkrácení doby od vysázení čísla až po jeho distribuci téměř o týden. Doufáme, že to bude na aktuálnosti poznat.

Distribuce

Každý jednotlivý výtisk pak projde rukama několika mladých děvčat a kluků z janovské a jablonecké farnosti, kteří je dávají do igelitových sáčků či balicích papírů, tisknou a lepí na ně adresy předplatitelů, zalepují, balí, převazují větší balíky. Taková už je třífetá tradice na faře v Janově a v následujících měsících asi už v samotném Jablonci. Rád bych všem těmto „mládežníkům“ touto cestou poděkoval, snad poprvé za celou dobu existence našeho časopisu. Bez nich by totiž žádné číslo nedošlo do vašich rukou včas.

Poslední fáze distribuce se odehrává na poště. Odtud pak balíčky či balíky putují do diecéze. Tak a nové číslo máte ve schránce — prosím, můžete číst...

P. Michal Podzimek

Zařízení na dokončování tiskovin